

ens standarder, at man i de forskellige lande har de samme standarder, og ikke accepterer et brud på standarden i ét land, som man fordømmer i et andet land, osv. Men dette ønske om fælles standarder, ens standarder, sættes under pres af monopolariteten i verden, sættes under pres af, at der er én pol, som i højere og højere grad dikterer, hvad der er rigtigt og forkert.

Derfor ser vi også i mange fora, at de ens standarder er sat under pres. Vi har f.eks. set det i FN og i OSCE. Et eksempel fra FN, som man kunne nævne, er jo, at Israel har fået lov til gang på gang at overtræde resolutioner og har fået lov at gøre noget andet end det, FN har besluttet, uden at det har haft nogen konsekvenser. Og dér mener jeg at vi skal passe meget på i Europarådet.

Jeg synes, man sagtens kan argumentere for, at Hviderusland og Restjugoslavien er uden for Europarådet på grund af de krænkelse af helt fundamentale konventioner og menneskerettigheder, som foregår i de lande, men hvordan forholder det sig med Tyrkiet, og hvordan forholder det sig med Kroatien? Uden at der skal lyde nogen som helst undskyldning for det, der foregår i øjeblikket, må jeg sige, at det må være mærkeligt for serbere at se på, hvordan de folkefordrivelse, som kroaterne har gennemført i Østslavonien, jo dårligt har affødt en panderynken endelige konkrete aktioner, hvorimod jugoslavernes lige så grufulde fordrivelse andre steder har ført til store reaktioner.

Det tredje emne, jeg vil tage op som noget, jeg synes vi skal diskutere fremover, er, hvordan vi kan gøre Europarådet mere kendt i den brede befolkning, for Europarådet er jo kun meget lidt kendt.

Min egen erfaring, før jeg blev medlem af Folketinget, var, at jeg helt tilfældigt opdagede, at Europarådet havde vedtaget en fantastisk god resolution til forsvar for de serbiske desertører, dem, der nægtede at støtte Milosevic, dem, der flygtede fra Milosevic til Danmark, og hvor vi så kvitterede ved at give dem et spark i bagdelen og sende dem tilbage igen, for det syntes vi ikke var værd at belønne.

Det emne havde Europarådet faktisk vedtaget en fantastisk fremragende resolution om, men den resolution blev ikke brugt eller i hvert fald kun i meget begrænset omfang brugt, når der var diskussioner i Danmark, og det var selvfølgelig synd.

Så det er et spørgsmål om, hvordan vi får de gode diskussioner, der foregår i Europarådet, ind i den danske politiske debat.

Der er selvfølgelig mange måder at gøre det på, og jeg vil bare opkaste en idé her, nemlig at vi indfører direkte valg til den danske delegation i Europarådets Rådgivende Forsamling. Og det vil sige, at man samtidig med, at man vælger medlemmer af Folketinget, vælger de ti personer til Europarådsdelegationen.

Det kan der selvfølgelig være ulemper ved – sammenhængen med folketingsarbejdet kan være en ulempe, men den vil dog ikke være større end i forholdet mellem Europa-Parlamentet og Folketinget – men der vil også være den fordel ved det, at det vil give Europarådet langt større opmærksomhed, og derfor synes jeg, det er noget, der skal overvejes.

Til afslutning – og det er sådan set i forlængelse af lige præcis det foregående punkt – vil jeg gentage vores tilslutning til det fremsatte fælles forslag til vedtagelse:

Afgivelse af en årlig skriftlig redegørelse fra regeringen til Folketinget med en status over arbejdet i Europarådet og så en efterfølgende forespørgselsdebat i Folketingssalen med mulighed for at stille skarpt på de mest centrale spørgsmål vil alt andet lige kunne bidrage til at øge interessen for, informationen om og forståelsen af Europarådets arbejde og vedtagelser blandt Folketingets medlemmer og forhåbentlig også i pressen og i befolkningen som helhed. Det fortjener Europarådet, og det fortjener Europa.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Søren Søndergaard nævnte som et problem, at Europarådet ikke er ret kendt i den brede befolkning, og han nævnte som et eksempel en anbefaling vedrørende serbiske desertører, som er blevet vedtaget i Europarådets Parlamentariske Forsamling.

Det sætter jo lige præcis problemet på spidsen, for den parlamentariske forsamling er rådgivende og ikke beslutende, og de resolutioner, den vedtager, er jo ikke underkastet nogen form for kontrol med hensyn til, hvor mange der har stemt. Og sammensætningen af den parlamentariske forsamling er jo heller ikke en afspejling af de forskellige landes befolkningstal. Der er simpelt hen så og så mange deltagere pr. land, alt efter hvem der er mødt op og hvem der ikke er mødt op til en afstemning.